

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-12-09)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-12-09)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 357. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030158.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Chr. Sørensen.
Viborg, 9. December 1871.*

Min kjære gamle troe Christen! Omendskjøndt jeg ikke kjendte den Haand, som havde skrevet udenpaa Brevet, saa vidste jeg dog strax, da jeg saae, at der var 5 Rdlr. indeni, at Brevet maatte være fra Dig, og jeg forstod, inden jeg læste Dine Ord, hvad de 5 Rdlr. skulde betyde. Jeg har tidt, naar jeg længtes efter at høre fra Dig, tænkt, at der var vist Noget, som Du gik og grundede paa, som skulde være til Glæde for os, og at Du ikke kunde skrive om den Sorg, som vi havde faaet i dette Aar, uden at vise os, at der er ingen Sorg saa stor, at der jo maa følge Glæde med. Ja, kjære Christen! det var jo en stor Sorg, at vi maatte miste vor lille H., og ikke mere skal see hende paa denne Jord. Hun havde glædet sig saa meget til, at hun i denne Sommer skulde reise herover med sin Mand for første Gang, efterat hun havde faaet denne tro Ven, og saa tillige skulde vise os Een endnu, det Barn, som Gud vilde give hende. Det sidste Brev, hun skrev hertil, som ikke naaede hertil, førend hun var død, handlede meest kun derom. Hun skrev, at der var saa Meget, som hun havde travlt med, for at Alt kunde være i Orden til denne Reise. Ja, det var jo en Sorg, at hun aldrig mere skulde komme hertil, især for hendes Mand, som hver Dag maae savne hende. Men naar saa dette Aar nu snart skal ende, saa vil jeg endda kalde det et godt Aar og takke Gud for det; saa megen Glæde har jeg havt af det, som jeg ikke kunde havt, naar denne Sorg ikke var kommen. Jeg har havt stor Glæde af at see, hvorledes min Svigersøn har baaret sin Sorg; saa jeg har kunnet see for mine Øine, at den har ikke været s. 358for-gjæves. Paulus skriver, at den nærværende Tids Lidelser ere ikke at agte imod den Glæde, som skal aabenbares paa os; men hvad skal man da sige, naar der allerede i den nærværende Tid, medens Lidelserne endnu ikke ere tilende, kan komme Glæde af Sorgen? Ja, min Svigersøn har gjort mig Glæde i sin Sorg; han havde jo ikke kunnet vise denne Taalmodighed og Hengivenhed i Guds Villie, naar denne Prøvelse ikke var kommen. Han er i dette Aar bleven endnu mere et af mine egne kjære Børn, end han var i Forveien, — ja, hvad der er langt bedre: et af Guds egne kjære Børn. Det kan ikke feile, at han nu maae blive en meget bedre Præst til Trøst for andre Mennesker, end han ellers var bleven. Han kan ogsaa selv mærke Glæden: naar den lille Hanne, lille Hannes Datter, kan baade smile og række med sine smaae Hænder. Og saa er nu ogsaa Du kommen, Du gamle troe Ven! Ja, Du kan ikke troe, hvor glade vi blev Allesammen over Dit Brev og det, Du har udtænkt. Der er ikke ret Mange i denne Verden, der saaledes tænker paa os og er med os i Alt, hvad der skeer, som Du. Og det kan Du jo allerbedst. fordi Du selv har prøvet en saadan Sorg og har mærket, at der er dog Glæde tilbage, som Ingen kan tage. J. vil ogsaa blive glad, naar han faaer at vide, at den lille H. skal have Noget, som kan lære hende, at hendes Moder, hvem hun aldrig har seet, havde en Ven, som hed gamle Christen, der ogsaa tænkte paa hende, førend hun tænkte paa nogen Ting, og hvem hun vel heller ikke kan faae at see førend i de evige Boliger. Men J. skal ikke vide Noget endnu. Hans Søster, som er hos ham og den lille Pige, skrev forleden, at hun vidste ikke, hvorledes denne Juul skulde blive, thi da s. 359maatte han endnu mere føle, hvor godt han havde det for et Aar siden, og hvor eensomt det nu var blevet. Derfor har vi meent, at han skal Intet have at vide førend Juleaften, saa kan det allerbedst hjælpe til at gjøre ham glad; og saa vil han nok betænke, hvorledes han skal gjøre med de Penge, for at Din kjærlige Villie kan opfyldes; saa skal ogsaa Du faae det at vide, kjære Christen! Dine Hilsener og gode Ønsker skal ogsaa komme til vore andre Børn.

Og nu har jeg intet Andet tilbage, end at ønske Dig. min kjære gamle Christen, og Din Kone, at I maae faae en glædelig Juul, og vi Andre med. Der kan jo nok komme nogle Taarer, naar vi tænke paa dem, som ikke mere holde Juul her paa Jorden; men saa kan jo Korsets haarde Tvang os aldrig Munden lukke; vi veed jo, hvem der kan al Sorgen vende til Glæde uden Ende; og det er jo netop derfor vi skal glæde os og takke Gud, at vi kjende ham, og ikke behøve a.t sørge som Hedninger, der ikke have Haab. Glædelig Juul! Glædeligt Nytaar, kjære Venner! Hilsen fra os Allesammen!

Din gamle Ven
O. Laub.